

Král Chlodvík Merovejský a jeho volba

Epochy ubíhají jedna za druhou a zanechávají stopu historie. Hrdinové a události se ztrácejí v temnotě věků. A to, co známe, jsou jen ozvěny dávných vítězství, dávných vášní a porážek. A na mnohé si už nelze vzpomenout, mnohé bylo zapomenuto, promícháno a nazváno jinak, než jak to bylo.

Celé epochy tak odcházejí do nebytí a zůstávají po nich jen mlhavé vzpomínky. Dějiny zachovávají nemálo bílých míst. Takovou epochou lze dobře nazvat první staletí po rozpadu Římské říše. I historikové ty doby nazývají temným věkem.

Právě v této době vládla Evropě záhadná dynastie Merovejců, kteří byli považováni za čaroděje. Počátky této dynastie jsou opředeny tajemstvím a legendami. Kolem jména krále Chlodvíka Prvního Merovejského, který přijal křesťanství a opustil pohanství, je spleteno mnoho legend... Všechny však vyprávějí o křesťanském zázraku, a skutečné události té doby jsou navždy pryč. Vždyť ale informace nikam z prostoru nezmizí, jakkoli by je přepisovali a měnili podle své vůle panovníci a ti, kdo píší dějiny pro potomstvo, dějiny, které jsou v každé etapě samotných dějin politicky potřebné.

...Takže, co skrývají zaprášené milníky věků? Příběh o Chlodvíkovi přišel prostřednictvím vědomého snění z informačních proudů, tudíž mu lze věřit, nebo nevěřit. Je na každém, komu a čemu uvěří... Ale možná se stane

nějakým příkladem toho, jak kdo se v životě rozhoduje a k čemu tato rozhodnutí mohou vést.

...Ranní slunce vyšlo v rudém úsvitu a ozářilo divoké lesy a mořské pobřeží. Moře vrhalo zpěněné vlny o skaliska na břehu. Břeh se strmě zvedá a někde tam nahore je vidět mohutný dub.

Vedle něj stojí dřevěný idol dávného božstva. A o tu modlu se opírá pozlacený štít. Dotkl se ho však paprsek úsvitu a na štítu se náhle rozehrála duha.

A byla stále silnější a silnější, a všechno kolem zmizelo v jejích vlnách. A na místě modly se náhle objevil bojovník ve starobylém oděvu, v přilbě a drátěné košili, s mečem v červené pochvě... Vzal ten štít a pronikl mě bezedným pohledem.

„A teď je chvílička se znovu potkat na cestičkách Mezisvěta“ pronesl mohutným hlasem. *„Jsem rád, že si pamatuješ na mě - Jarovita, a také jsme se tu nedávno viděli... Vyprávěl jsem tehdy o pradávných záležitostech z let dávno minulých, o rodu volchvů Merovejů hyperborejských.*

I když jsem měl také jiná jména. Zpočátku mi říkali Jarovit, později, když se přidaly kmeny ze Západu, mi začali říkat Yngvi nebo Freyr Yngvi. Mou sestru Freyu znalo mnoho kmenů Severu. To ale není důležité, neboť to vše je tělesné, to, v koho jsme se na Zemi-Mátušce vtělili.

Pro nás to není důležité, pouze lidé na Zemi v tom viděli důležitost, nevidíce, že my všichni jsme stejně jako oni duchové, kteří přišli do pozemských těl, aby na tomto světě plnili své poslání. Dnes však nebudu vyprávět rodokmeny těch, kteří byli na Zemi nazýváni bohy, ale historii mnohem pozdějších dnů. Ačkoli, jak vyprávět... Ty sama si vzpomeneš... lépe než já.

...Ačkoli pro začátek je třeba připomenout původ rodu tohoto, jenž se na Zemi stal téměř mýtickým...

Již jsem o tom vyprávěl zde (viz téma: Tajemství ruských Merovejců aneb letopisy Venedů - skazy Jarovita), ale nebude na škodu to znovu připomenout.

Takže, v Hyperoboreji posledních dnů se rod žreců nazýval Meroveji, protože stále sloužili ve starobylém chrámu na hoře Méru. Později však v tom rodu prostě dávali taková jména, a nejeden žrec v tom rodu měl jméno Merovej. A jeden z těch žreců se stal vládcem země Bjarmie, která byla už později po zániku Boreje v zemích, jež nyní severní Rusí jsou, a krajem permským se nazývají (viz téma: Zlatá Baba - bohyně severu aneb tajemství Permu velikého a slovanské pravlasti).

Tenkrát nastaly temné časy. A vetřelci světů, o nichž se tu mnohokrát vyprávělo, otráslí krystalem v hoře Kailás a otevřeli pekelnou díru do nižšího světa. A do tohoto světa se vřítily hordy divochů z různých světů. A byli mezi nimi i Hunnu a další, kteří se začali přibližovat k zemím Bjarmie - Gardariky... A do Gardariky přišlo mnoho uprchlíků z Jugry - země, která ležela na východ a na jih od Bjarmie.

A vzápětí po Jugrech vtrhli do zemí Bjarmie strašliví divoši, dorazivše z pouště Gobi. Město Barma, hlavní město Bjarmie-Gardariky, bylo obklíčeno. A hořely velké

požáry. Jen vševědoucí volchvové vyvedli lid do Bělovodí. A od té doby se tam také ocitlo město Barma, které bylo pojmenováno na počest ducha vesmíru Barmy či Brahmy (jak říkaly některé kmeny, které se vydaly daleko na Jih).

Příslušníci rodu země Bjarmie, kteří si říkali Venedové, vybudovali nové hlavní město - nové město neboli Novgorod Veliký. Existovalo takové slovo jako Venja, které znamená stranu jednoho (o)kraje, za níž je hranice cizí země. Tak si začali říkat vaši předkové, kteří se ocitli na samém okraji Bjarmie, zamrzlé a zasypané sněhem, a vypálené divochy. ...Znovu opakuji své dřívější vyprávění... Ale jinak se všechno vzpomínat nebude...

V oněch strašlivých létech se rozdělil rod dávných volchvů Merovejů [Merovitů]. Jeden z nich, Rus Merovej zůstal v Novgorodu - hlavním městě nové Gardariky, a jeho dva synové se vydali na Západ, aby na místě někdejšího ostrova Thule magicky uzavřeli chladný portál. Vždyť tam také došlo k průlomům, jímž se do tohoto světa dostali odvěcí piráti, kteří se stali falešnými bohy, zabivše mnohé z učitelů, žijících ve vtělených tělech a nazývajících se jejich jmény (viz téma: Sága severních bohů).

Tam došlo k velké bitvě s Góty, které zahnali Venedové, jež se s Meroveji-volchvy vydali na jih a západ, do krajin divokých a močálovitých. Dlouhou dobu zašivali Merovejové díru do Navi, nad severním mořem. Dědové začali a pravnuci dokončili. Ale díra byla zašitá. I když v paměti lidí zůstali hlavně ti piráti pod jmény dávných učitelů. A začali tam uctívat falešného Ódina, jednookého, místo skutečného Ódina, který ztratil tělo v těch temných časech.

Od té doby uplynulo mnoho vody. Venedové se usadili ve Skandii, vytlačili Góty a stali se předky Vikingů, kteří se smísili s přeživšími z gótských nájezdů, dávnými příbuznými, kteří v dobách Bjarmie Veliké přišli do těchto zemí z jihu od východu, od dalekého moře, moře a sídla Ásů - Ásgardu. Tenkrát došlo k velkému sbratření dávných bratrských rodů, které se setkaly po tisících letech.

Ale tohle všechno už se nějak vyprávělo a nebudu to všechno znovu vypravovat...

Část starověkých volchvů Merovejů ze Skandie se vzápětí vypravila za Góty na Jih - do Evropy. Chtěli ji očistit od té temnoty, která se prodrala skrze díry Navi.

Tak přišli Venedové do Evropy a začali ji čistit od Severu. Usadili se na rozlehlých územích, podmanivše si Góty, Langobardy a další divochy, kteří ve velkém počtu zaplnili toto místo.

A jeden z těch rodů se začal nazývat Frankové. A Franky vedli ti stejní volchvové Merovejové, kterým se tam říkalo Merovejci.

A staletí ubíhala, ale tito volchvové dlouho uchovávali vědění. Ale přišly jiné časy, a úplně slabý je někdy člověk, neznalý sám sebe jako duch...

Bohužel, takový byl Childerik, syn dalšího Meroveje, který podle tradice nesl jméno Merovej a byl nejen volchvem, ale také náčelníkem jednoho z franských kmenů.

Zachtělo se Childerikovi upevnit svou moc nad franskými rody a sjednotit je, ale prastará magie mu k tomu nedávala právo a nehovořila nic o moci, jak mu řekl jeho otec.

Jeho otec mu říkal, že moc je důvěra, důvěra členů rodu, a nic jiného... Ostatní franské kmeny mu však důvěru neprojevovali, i oni měly své náčelníky.

Childerick však snil o sjednocení rodu a spojení kmenů.

A pak se někde doslechl o zámořském mágovi, který měl znalosti, jak získat moc...

Otec ho od tohoto úmyslu odrazoval, a s těmito slovy zemřel, neboť byl nemocný, a viděl, že temné síly se staly silnými, a v těch časech získávaly převahu.

Childerik neposlechl svého otce Meroveje-volchva, a jeho smrt považoval za znamení shůry, za znamení, že jeho slova o zámořském mágovi nejsou pravdivá.

Po pohřbu otce se vydal hledat mága. Našel ho v cizí osadě. Jmenoval se Saul. A byl to Žid.

A řekl Childerikovi, že věděl, že k němu přijde, že ho poslal Nejvyšší. A sám pověděl, co chtěl říci Childerik... Mluvil o tom, že je třeba spojit franské kmeny silnou jednotnou mocí a že s tím začne on, ale jeho syn Chlodvík bude pokračovat. K tomu je však třeba vykonat potřebné obřady.

A Childerik tenkrát souhlasil, ohromen prozřetelností a moudrostí cizokrajného mága, a dobrovolně se vzdal prastarého svitku svého otce, přivezeného ještě z Bjarmie, tomu mágovi výměnou za 300 zlatých včel, které byly magicky zakleté pro moc a sjednocení franských rodů do jednoho úlu, jak tvrdil Saul.

Potom Saul vyzval, aby k němu přinesli nedávno narozeného Chlodvíka, aby vykonal svůj obřad...

A Childerik vše splnil. Přivedl svého syna k Saulovi a ten omyl dítěti vlasy oleji a myrhou, očaroványmi starodávnými židovskými kouzly, pro získání moci.

A tehdy Saul řekl, že dítěti ani jeho potomkům nesmí být ostříhán jediný vlas, aby neztratili svou moc, neboť takové je kouzlo, kterým překryl starodávný zvyk volchvů nechávat si také dlouhé vlasy.

A Childerikova víra v to vše jen sílila, vždyť i jeho předkové přikládali vlasům význam jako pojítku duchů v tělesném rodu... A Saul to jen potvrzoval. Nevěděl však, že tímto rituálem židovský mág podřídil rod dávných hyperborejských volchvů židovským mágům a ve skutečnosti silám Jahveho a vetřelcům světů - Anunnaki, o nichž se zde už tolikrát hovořilo... (Viz další témata.)

Vlasová magie - to je ta nejmocnější magie v hustém světě... a to, co kdysi mohlo být silou světla, když svět nebyl okupován - se ve světě okupovaném temnými silami stalo velkou zranitelností...

Vlasy absorbují všechno, jakékoli informace jak z vyšších, tak z nižších světů, a je možné na ně nanést jakoukoli informaci jako na vosk nebo vodu. A právě v tom je

jejich zranitelnost, proto se už dávno staly nástrojem magie, zejména černé, ale důvěřivci si stále myslí, že pomocí vlasů získají světlou sílu. Bohužel, tak tomu není.

V dávných dobách, před obsazením tohoto světa civilizacemi antisvěta, byly vlasy stejné, ale v tomto světě prostě neexistovaly temné informace a černá magie - to je celý rozdíl.

A tak je pro přežití v kmenech a rodech nezbytné tělesné ochlupení. A pochází ještě ze světa zvířat. Prostřednictvím vlasů probíhá spojení mezi členy rodu, a pocity neklidu a tělesného nebezpečí, aby celý kmen (a u zvířat stádo) mohl opustit nebezpečné místo. A signál putuje za tímto účelem přes vlasy nebo srst jako po anténách a projevuje se jako určitý šestý smysl při nebezpečí... Vlasy nikdy nesloužily k ničemu jinému!

Ale mnohým jejich podoba zůstala, a ti duchové, kteří byli nazváni bohy, se v takovém vzhledu ukazují před lidmi, a ukazovali se jen proto, že jinak by nebyli přijati a pochopeni, neboť vnější vzhled vnímá jen člověk, který žije v zapomnění tělesného zatemnění... Podoba je pouze podobou v astrálním světě a vše nad ním je pohyblivé a proměnlivé. Neexistují tam žádná hustá těla, a duch na sebe může vzít jakoukoli podobu.

A když se svět stal těžkým, zvyk dlouhých vlasů učinil zajatce z těch, kdo ho dodržovali. Neboť temní duchové s pomocí temných sil přicházeli do rodů, a ne všichni členové rodu se stali světlými a spřízněnými duchy. A temní tělesní členové začali pohlcovat energie svých tělesných členů světlých duchem a živit se tak energeticky, a odhazovat týmiž anténami svou špínu na světlé členy rodu, měníce svůj osud a vytvářejíce přenosy. A tak to pokračuje od té doby až dodnes.

...Tento mág také Childerikovi řekl, že předal malému Chlodvíkovi Samsonův dar a sílu starozákonního Samsona, který byl proslulý svými dlouhými vlasy. A tato síla, prý, pomůže jemu i jeho potomkům vládnout franským rodům v lůně jediném a porazit všechny nepřátele. Nedořekl však, že v lůně jediném pod dohledem synů Abrahámových a z vůle mimozemských vetřelců Anunnaki, kteří kdysi vládli Atlantidě, ale nedokázali si podmanit nepoddajnou Boreu...

Nyní si však její potomky podmanili skrze Childerika a jeho důvěřivost, a hlavně skrze jeho touhu po moci, kterou odůvodňoval sjednocením rodů pod svou vládou, a využívaje zvyků dlouhých vlasů, jež byly vhodné pouze ve světech světlých. A ve světech okupovaných, opakují ještě jednou - je to velká zranitelnost, a často dává moc nad sama sebou temným silám, a ty o tom vědí.

Neboť je to pouhá vlastnost struktury vlasů: přenášet informace, a to jakékoliv, včetně temných, které na ně mohou být nanесeny ze strany každého, kdož vládne temnými silami. A čím delší jsou vlasy, tím silnější je jejich zranitelnost vůči temné magii. Bohužel, je to tak, a mnozí to tenkrát nevěděli a dnes také ne. A je-li duch silný, může se udržet a nebýt závislý myslí na té magii, ale pak bude zasaženo jeho tělo... a je-li duch slabý, tělo nebude příliš zasaženo, ale duch bude zajat a podlehne různým pokušením...

Ale všechno bylo tak, jak to bylo, a příběh pokračoval. Childerikův život nebyl dlouhý, ale podařilo se mu předat svého syna jako učedníka do rukou volchva Bernarda, otcova přítele. Bernard sice hned nesouhlasil s tím, že bude pomáhat s výchovou Chlodvíka. Ale ty si vzpomeneš na další...," promluvil Jarovit a nakreslil mečem ohnivý kruh.

...A v tom kruhu se stal viditelným jiný svět. Stojí tu těžký stůl a na zdi složené z kamenů visí pochodeň. Po stole se plíží dlouhé stíny. Na stole leží staré svitky s latinským písmem. Ale všechny jsou na hromádce a před nimi se válí dřevěné destičky a písmo je očividně vyřezáno nožem, i znaky jsou docela jiné. Jsou na nich runy umístěné pod linkami.

Ale někdo sedí za stolem... jeho oděv sahá až na zem a vousy se sotva dotýkají svíčky. Temně zelený plášť přehozený přes ramena a zakrývá hlavu. Těžký meč v tepané pochvě se dotýká hrubého koženého střevíce... Ale vtom se to jakoby rozmazalo a já se ocitla v jeho těle, a na všechno zapoměla...

...Prsty se probíraly prastarými runovými texty a vše bylo jasné i beze slov...

V hlavě mi začaly vířit myšlenky: „...Proč tam tedy táhl svého syna, neuposlechl svého otce... neposlechl mě... Srdce Meroveje nemohlo unést jeho hlouposti...

Ech, Childeriku... cos to udělal, a teď po mně chceš, abych ti pomohl vychovat syna a zasvětil ho... ale já ho nemůžu zasvětit... má jiné zasvěcení, zasvěcení temnoty... cos to udělal! Prastaré texty říkají, že je nemožné to kouzlo zlomit.

...Ale... ale... cítím, že je tu šance. Chlodvík byl příliš malý na to, aby sám dal souhlas! Pokusím se.“

...A vtom jako v mlze se otevřou se skřípěním těžké dveře a v otvoru se objeví Childerik v červené gonelle až po kolena. Za ním přichází hoch s měděnými kadeřemi. Je vyděšený, ale snaží se držet. Je to Chlodvík.

„Nech nás,“ řekl jsem Childerikovi, ale zvuky jazyka zněly jinak...

V mladíkových očích se znovu mihlo něco blízkého. Nebyla to jeho vina... Položil jsem mu meč na vlasy a začal odříkávat starobylý text... v krbu se náhle rozhořel oheň a jeho jiskry odlétly na závěs... To není dobré znamení.

Meč však byl zahřátý, což napovídalo, že kouzlo bylo odstraněno. Nyní pouze činy a vůle samotného Chlodvíka jej mohly vést životem. Jen on sám si mohl zvolit svou cestu. Pouze jeho vůle. A já jsem mu o tom řekl...

...Ale tu se vše opět zatočilo v duhovém víru a jako sen se rozplynulo v zapomnění...

...Náhle srdce pronikl blesk, a bolest duše přiměla spatřit náměstí. Bojovníci v brnění seřazení v řadě. Chlodvík vyrostl do mužného věku, a už je králem. Tolikrát jsme spolu bojovali v nejedné bitvě... ale co se s ním stalo...? Vidím černou skvrnu. Zakryla mu srdce.

Zadrž!

Ale příliš pozdě.... Zvedl sekeru a rozsekl napůl hlavu bojovníka, který se sklonil, jen aby zvedl svou zbraň ze země... Pýcha a pomsta uložené v srdci otrávily Chlodvíkovu duši. Věděl jsem to a řekl jsem mu to. Jeho duch dlouho bojoval, ale arogance a pýcha přesto zvítězily. A celý rok bojoval... bohužel, vybral si sám.

Je to nespravedlivé! Tenkrát v Soissons byl ten voják čestný a pověděl celou pravdu, a jednal správně, když ten pohár rozdělil na dvě části.

Proč, Chlodvíku, slibuješ a posíláš slova do větru, když nevíš, co se může stát...?!

Tehdy jsi slíbil, že ten pohár z kostela vrátíš biskupovi. Tak domýšlivě, prý, máš veškerou moc, rozhodl ses předvést před těmi církevníky.

Ale voják, který byl v té bitvě s tebou, rozhodl jinak. I on měl všechna práva, a tak z toho poháru uřízl kousek a vrátil ti jen polovinu.

Ano, tehdy jsi nemohl splnit slib a vrátit pohár biskupovi... Ale podstatné je, že mýtus o tvé moci byl rozbit. Ano, byl jsi jen jedním z válečníků, jako jsme byli my vždycky, jako byl tvůj dědeček Merovej a dříve tví předkové. Jen tvůj otec chtěl být první mezi rovnými... a tobě se také zachtělo, ale pomstít se tak krutě a hlavně nespravedlivě, lží donutit toho člověka, aby se sklonil, osočit jej, že jeho zbraň není čistá... To jsem nečekal...

Chtěl jsi mít moc nad všemi a aby se tě báli, tak jsi to udělal. Tvoje volba je špatná. Ale ty jsi vyrostl, není na mně, abych tě více učil...

...A opět se vše halí do mlžného závoje a duhové vlny ukazují jiný obraz...

...A zase stůl, svíčka a svitky... A prastaré runy vyryté do destiček... Paměť náhle maluje obrazy barvami... Všechno proletělo doslova okamžikem, život proletěl... Už brzy budu muset dokončit práci.

...Všechno si pamatuji... i ten pohár ze Soissons, i tvé sliby, Chlodvíku.

A hlavu tvou ti zamotali patolízalové, kteří ti barvitě vyprávěli, že se musíš stát velkým a shromáždit království podobné říši římské.

Už je to dlouho, co ses obrátil na své rodné bohy, i když o svátcích chodíš provádět rituály. Oženil ses s křesťankou a nyní jsi se ocitl mezi ohni.

Ale cítím, že se blíží konec. Pavouci utkali pevnou síť. A chamtiví Alemani budou hrát podlou hru. Židovští lichváři a kupci už odjeli s výkupným pro jejich porážku. Přivezli zlato, aby je přiměli ustoupit z této války.

Ech... znovu jsi dal slovo bez přemýšlení, Chlodvíku. Ačkoli takový jsi už dávno, ještě od bitvy u Soissons.

Už dlouho kolem tebe krouží papežští šakali. Tvá žena Chlotilda je ovcí v jejich stádu. Pokorná, důvěřivá a úplná otrokyně. Plní jejich vůli, i když si sama myslí, že Kristovu. Tak dlouho není vítězství a slib přijít ke Kristu od tebe přijala ona, avšak na pokyn biskupa. A ty jsi slíbil...

A přišlo ráno, a Alemani odtáhli, stal se „zázrak“...

Viděl jsi ho. V slzách důvěřivé Chlotildy zářilo štěstí opravdovým leskem... Bohužel, neznala úskoky pokrytectví ani satanské intriky... Ale já jsem nemohl nic dokázat. Dávno už mě neslyšíš, celý pohlcen svou Chlotildou a pohádkami jejího kostelníka. I když byla znamení, že tvůj prvorozený nepřežije ani den. Po jeho křtu v té křtitelnici... Tehdy jsi uvěřil, ale později se v tvé duši opět usídlily pochybnosti.

Zákeřnost nezná mezí, a dávný obraz z tvých dětských snů, kde ti Freya darovala lilie jako symbol tří proudů, jimiž byl utkán svět, tří okvětních lístků prvotního stvoření vesmíru, je nyní náhle cizím obrazem přineseným do tvých rukou... Říkáš, že ti tu květinu přinesl anděl boží, a Freya se rozplynula...

Pamatuj, také jsem měl sen, že jistí „páni“, kteří vládnu světu rukama církve, ti poslali tento obraz. Ale věřil bys tomu?

Nic nemohu napravit. Bohužel, zatím to není možné.

Už jsi ten obřad vykonal a smyl sis z vlasů vše, co jsem se snažil obnovit, když jsem zamýšlel zlomit kouzlo mága Saula.

Nyní zase vládne nad tebou, ne nadarmo tenkrát tančil oheň, a jiskry málem spálily můj dům...

Nyní jsi navždy ztratil dokonce i to, co jsi ještě mohl... A mohl jsi předvídat možnosti, viděl jsi je, ale postupně jsi to vidění uhasil... Nechtěl jsi těch znamení dbát, zavrhl jsi je a rozbil jsi je po svém. Vybral sis sám podle prospěchu, ne podle intuice... Abys dodržel své slovo. A abys s novou vírou přijal požehnání papežského stolce, abys od těch vládců země přijal tu smlouvu o království... Tomu rozumím. Dávná epocha je pryč. Je čas zavřít brány starobylého chrámu.

Svou cestu sis vybral už u Soissons. A teď jsi přijal přijímání s tím vínem s přimíchaným lektvarem a stal ses otrokem, jak tě nazvali přede všemi v katedrále... Přijal jsi vše, co ti přinesli, a odmítl jsi, zřekl ses svých bohů.

Řekli ti: „poklonit se tomu, co jsi spálil, spálit to, čemu ses klaněl...“

...Najednou se kolem znovu zavřil prostor... A teď je přede mnou jiné místo.

...Na skále u silného dubu stojí obrovský kámen. Nad ním se ještě třepotá stan... Zde leží pozlacený štít a meč, které ještě v dávných dobách přinesli předkové Merovejů. A v kameni ten krystal hoří ohněm nebeským, který v šedém dávnověku ještě z velké hory Méru kdysi přinesl Prvotní Merovej (první žrec, který přišel z Boreje).

Je součástí prastarého krystalu, který rozdělil jeho veliký předek ještě v daleké Barmě, zapomenuté a ztracené v lesích.

Jednou jsem tě sem přivedl, Chlodvíku. Jak jsi skrz něj se zatajeným dechem hleděl na hvězdy! Tenkrát jsi mohl vidět varianty života.

A ty jdeš teď sem! Poté, co jsi zničil staré modly a spálil vše, co bylo v minulosti, jdeš sem, abys znesvětil i toto místo. Bylo ti řečeno, abys tak prokázal svou víru. A ty jdeš, abys bezvýhradně splnil nařízení, které ti bylo svěřeno.

Nejsi sám, jsou s tebou, ti služebníci temných sil, kteří nesou krvavý krucifix a žehnají jím tvé cestě.

...Už jsou tady. Vidím tvůj pohled, Chlodvíku, neodvracej zrak...

„...Bernarde, jdi mi z cesty!“ zakřičel, aniž by se mi podíval do očí. Zvuky jazyka jsou sice jiné, ale význam je stejný a v mé paměti zůstane navždy...

„...Proč, odejít? Zůstanu tady. Vzdal ses všeho, co jsem ti kdysi říkal, tak se vzdej i mě, zapomeň na všechno, co jsi znal. Změnil ses a zvolil sis cestu. Spal to všechno až do konce! Spálil jsi všechny oltáře, zůstal jen tento, ale já tu zůstanu navždy! Všechny cesty jsou ti otevřeny podle nové víry, zapomeň na mě, zapomeň na všechno, co bylo! Ale ten krystal by neměl být v ruce temného trůnu.

Pusť se do toho, spal to, proč zdržuješ!...“

Vtom kolem projel někdo na koni s pochodní a nevšiml si našeho rozhovoru. A už nad starobylým kamenem plápolá stan.

Oltářní meč je v mých rukou, a už zajel do kamenného žlábků. Krystal naposledy zazářil.

Vytrhl jsem meč z kamene, vždyť ruce chtivého stínu se natahovaly. Toho stínu, který se skrýval za Chlodvíkem s křížem na svém plášti.

...Rozbil jsem krystal. A jiskry pokryly oblohu ohnivou vlnou v záři palčivé bolesti. Tma, a všechno ustalo...

...Ale tu opět vidím v dálce, jakoby skrze mlhu a z výšky, postavu Chlodvíka... Žije. Utíká pryč za ržání svého koně. A jen jeho plášť dohořívá na zemi... Oltář hoří purpurovým plamenem, ačkoli na něm skoro nic k hoření není...

...Ale v mlze se objevil obraz Jarovita... A znovu promluvil.

„Od té doby začal Chlodvík dělat všechno na popud církve a stal se rukavicí na ruku jiných.

Pod jejich vedením vykonal těžké skutky, vyvraždil téměř všechny své příbuzné, kteří měli moc nad sousedními zeměmi, a splnil tak sen svého otce o sjednocení franských zemí. A často se jich nezbavil v čestném boji, ale na radu „přátel“ nových, rádců nové víry, je zákeřností a úskokem, vymyšleným v temnotě kostelních zdí, odstranil z cesty...

Ano, prostě poslouchal rady a plnil je, vždyť skutečně věřil, že koná velké dílo, shromáždí země a vyhlazuje pohany, kteří nepřijali novou víru. Pod touto záminkou často masakroval vůdce franských kmenů a ospravedlňoval se tím, vždyť to byli jeho pokrevní příbuzní.

Na radu těch samých sil přijal do svého domu správce neboli majordomy, jak se jim říkalo, z rodu židovského. A dal jim mnoho pravomocí. A potomci Chlodvíkovi už neměli dávné vědění a schopnost vidět jemnohmotné a cítit jiné světy, neboť jejich duchové už byli jiní. Byli to ti, kteří se přitáhli svými vlastnostmi a svou podstatou do tohoto světa ke svým tělesným rodičům... A všichni při křtu v raném dětství pili lektvar z vínem.

Nu a dále už jsem jaksi vyprávěl, jak skončila tato dynastie... (Viz téma: Tajemství ruských Merovejců aneb letopisy Venedů - skazy Jarovita.) Její pád však začal téměř na počátku, když se Childerik vydal hledat jiné vědění k mágovi Saulovi a zřekl se většiny vědění svého otce, vyměnil je za moc svého rodu nad všemi franskými rody, vyměnil je za čarodějnické zlaté včely, které tajně zobrazovaly nejen včely, ale i mouchy...

Vždyť Saul tenkrát přivolával síly Belzebuba, krále much, aby mu pomohly podmanit si národy Evropy pod vládu mimozemských vetřelců, které on sám považoval za božské síly, vládnoucí světu podle svého přání a rozmaru, ale ne podle vesmírné spravedlnosti... Neboť v takovou spravedlnost vůbec nevěřil, nýbrž věřil, že tyto všemocné síly mohou zařídit všechno: dát moc národu jimi vyvolenému na této planetě, dát pozemské bohatství a věčný život, stojí za to pouze jim sloužit a obětovat jim národy země, lesy a ornou půdu a zařídit všechno tak, jak chtějí ony.

A tato víra stále žije v myslích lidí, jako je Saul, a nadále slouží silám temným.

Mění se jména, mění se názvy zemí, mění se jejich hranice, ale podstata se zatím nemění. I když varianty, které Merovejci byli schopni vidět, říkají, že je tam průsvit a že existuje cesta, která může vést ke světlu...

Volba cesty však stále závisí na mnohých, nikoli pouze na čarodějích, jako je Saul. Existuje množství sil, viditelných z pozemského světa i těch neviditelných, které vedou nelítostnou válku o existenci tohoto světa.

Ale tento příběh ještě není, jeho poslední kapitola ještě nebyla napsána, takže zatím není co vyprávět, neboť nelze jednoduše zaznamenávat varianty, které ještě neproběhly, jako by se již odehrály, a popisovat je..." - tak promluvil Jarovit neboli Yngvi, jak ho nazývali staří Frankové. A jeho postava se rozplývala v ranních paprscích mladého slunce nad zeleným údolím, kde u kořenů mohutného dubu kdysi stával starobylý oltář...

Zapsala Valeria Kolcova 17.01.23